

чение, че, слава Богу, сега сме свободни. Колко велико е дѣлото на нашитѣ освободители руси!

Още въ първитѣ дни на третото царство всички българи горятъ отъ желание да дадатъ и външенъ изразъ на своята благодарностъ за освобождението чрезъ единъ достоенъ за великото събитие паметникъ. Въ заседанието на Учредителното събрание на 13 априлъ 1879 г., подпредседателятъ П. Каравеловъ предложилъ да се построи на най-високото мѣсто въ старата столица Търново паметникъ за нашето освобождение, храмъ на св. Александъръ Невски, руски князь — герой и светецъ, закрилникъ на Царя-Освободителя. Бурни ржкоплѣскания и одобрения посрещнали това предложение. На другата година, обаче, Народното събрание взело решение, храмътъ да се построи въ София. Тържественото полагане на основния камъкъ станало на 19 февруарий 1882 г. Тоя день столицата осъмнала укичена съ многобройни руски и български знамена. Още отъ рано цѣлото население започнало да се стича къмъ огромния площадъ Ал. Невски, който тогава билъ на края на града. Тукъ се събрала всичката войска въ София, министритѣ, чуждитѣ представители и духовенството. Дошелъ и князътъ. Неговата стройна фигура изпълнила съ радостъ и умиление сърдцата на българитѣ, и нестихващо ура на граждани и войници проехтѣло надалечъ изъ полето. Започва службата. Най-напредъ се извършила панахида за покойния Царь-Освободитель (убитъ на 1. III. 1881 г.), а следъ това водосветъ. Настѣпва тържественъ мигъ. Цѣлото множество съ затаенъ дѣхъ поглѣща словата на акта за построяката на храма, който се подписва и зазидва въ основитѣ. Началото е поставено.

Предполагало се градежътъ на храма да започне презъ 1885 г., но настѣпилитѣ събития около тая дата и по-късно забавили твърде много осъществяването на идеята. Презъ 1896 г. тя била подета съ особна на-